

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 88.818 van 11 juli 2000  
in de zaak A. 89.503/XII-2625.**

In zake : de NV LIBRECO,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat D. LINDEMANS,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Keizerslaan 3

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de  
minister van Werkgelegenheid,  
die woonplaats kiest bij  
advocaten E. MARON en J.-F. DE BOCK,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Kapitein Crespelstraat 2-4.

-----  
**DE VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat de NV LIBRECO  
op 11 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing te  
vorderen van de tenuitvoerlegging van "het Ministerieel  
Besluit van 9 december 1999 waarbij de verzoekende  
partij is erkend geworden in klasse 2 voor het afbreken  
en verwijderen van asbest tot 30 november 2002 minstens  
in zoverre daarmee (impliciet) geweigerd wordt om haar  
de gevraagde erkenning voor klasse 4 toe te staan";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-  
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de  
vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste  
auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan  
partijen;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juli 2000;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. WILMS, die loco advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J.-F. DE BOCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de feiten dienstig voor de beoordeling van de vordering tot schorsing de volgende zijn :

1.1. Artikel 148 decies 2.5.9.3.4. van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming van 11 februari 1946 (hierna : ARAB) bepaalt onder de rubriek 2.5.9. "Omstandigheden waarin de asbestvezels kunnen worden verwijderd" dat de afbraak of de verwijdering van asbest enkel kan gebeuren door ondernemingen die hiervoor zijn erkend door de minister van Tewerkstelling en Arbeid.

1.2. De verzoekende partij stelt dat zij met toepassing van die bepaling een erkenning verkreeg bij ministerieel besluit van 16 december 1991, die werd

1.3. Een koninklijk besluit van 4 mei 1999 (bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 24 juni 1999 zonder bijzondere bepaling inzake inwerkingtreding) geeft -voor het eerst- nadere uitvoering aan het voormelde artikel 148decies 2.5.9.3.4. Krachtens artikel 2 van dat besluit en zijn bijlage I worden ondernemingen voor asbestafbraak en -verwijdering ingedeeld in vijf klassen. Luidens die bijlage I, § 3.2., is voor de erkenning in klasse 4 als referentie vereist :

1.4. Bij brief van 28 mei 1999 vraagt de verzoekende partij om de voormelde lopende erkenning te verlengen.

Met een brief van 31 augustus dient de verzoekende partij daarop een nieuwe aanvraag in tot erkenning "in de klasse 4 voor een periode van 3 jaar om ons de mogelijkheid te geven ons personeelsbestand uit te breiden naar 35 man en de huidige grootte van werken te kunnen behouden".

XII-2625-3/9

worden gegund, per aanneming 50 miljoen frank bedraagt en 200 miljoen frank gelijktijdig.

1.5. In een onderzoeksverslag door de administratie opgesteld wordt aangegeven dat de verzoekende partij een tiental werknemers tewerkstelt en wordt gunstig geadviseerd voor ten minste klasse 2. Het advies van de administratie van 29 november 1999 luidt :

"Gunstig advies voor de hernieuwing van de erkenning voor een periode van 3 jaar in klasse 2".

1.6. Bij ministerieel besluit van 9 december 1999, bij brief van 10 december medegedeeld, wordt de verzoekende partij erkend in klasse 2 voor het afbreken en verwijderen van asbest voor een periode van drie jaar.

Klasse 2 houdt in : maximum 5 miljoen frank per aanneming en 20 miljoen gelijktijdig;

## 2. Over de grondvoorwaarden tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij omtrent het nadeel betoogt hetgeen volgt :

"De verzoekende partij is ondertussen reeds meerdere jaren een onderneming die is gespecialiseerd

in en erkend voor de afbraak en de verwijdering van asbest. Het is de enige activiteit van de onderneming, die een tiental mensen tewerkstelt met een specifieke opleiding en/of ervaring in de sector van asbestverwijdering en -afbraak.

De verzoekende partij wordt ten gevolge van de toepassing van het bestreden besluit in de toekomst een door de verwerende partij erkende onderneming in de klasse 2. Zoals hoger vermeld is deze erkenning een weigering om de verzoekende partij te erkennen in de klasse 4.

Reden voor de erkenning (slechts) in klasse 2 is het feit dat de verzoekende partij maar een tiental werknemers tewerkstelt. De consequentie hiervan is, zoals reeds gezegd, dat de verzoekende partij een verbod wordt opgelegd om in de toekomst werken uit te voeren die :

- of individueel een bedrag van 5.000.000 BEF overschrijden;
- of gelijktijdig een bedrag van 20.000.000 BEF overschrijden.

Dat dit voor de verzoekende partij een nadeel impliceert behoeft als het ware geen verdere verklaring. Dit nadeel is evenwel terzelfdertijd en zonder enige twijfel onmogelijk te herstellen.

De verzoekende partij is namelijk door het Ministerie van Verkeerswezen en Infrastructuur erkend voor werken in het kader van openbare aanbestedingen in de categorie D4, ondercategorie 3. Dit betekent een erkenning als asbestverwijderaar voor werken van een maximum van 20.000.000 BEF per week met een maximum van 160.000.000 BEF gelijktijdig.

Daarnaast was de verzoekende partij tot 30 november 1999 erkend door het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid in de zin van artikel 148decies 2.5.9.3.4., rubriek 2.5.9, en dit sedert december 1991.

De verzoekende partij heeft in het verleden dan ook meermaals werken uitgevoerd die individueel een bedrag van ruimschoots 20.000.000 BEF betroffen, waar ten gevolge van de bestreden beslissing een maximum-bedrag wordt opgelegd van 5.000.000 BEF per aanneming.

De verzoekende partij verliest hierdoor in de toekomst ieder concurrentievermogen, en elke mogelijkheid om referenties op te bouwen voor grotere projecten.

Bovendien impliceert deze beperking dat iedere toekomstgerichte investering van de verzoekende partij volledig en onherstelbaar zinloos wordt omdat zij met de beperking inzake de aanvaardbare opdrachten (5 miljoen per aanneming en 20 miljoen gelijktijdig) niet meer te financieren zijn :

- zo heeft de verzoekende partij reeds meermaals de wens uitgedrukt op een termijn van maximum drie jaar uit te groeien tot een onderneming die

+/- 25 mensen tewerkstelt; er zijn trouwens reeds drie nieuwe werknemers aangeworven en er is nog steeds een lopende vacature bij de VDAB; het is financieel ondenkbaar om zoveel personeel aan te werven en te betalen met de maximale omzetten per opdracht, zoals beperkt door de erkenning klasse 2;

- de verzoekende partij heeft maskers op perslucht aangekocht teneinde de gezondheid van de arbeiders (nog meer) te kunnen optimaliseren en maximaliseren;
- de verzoekende partij heeft video-camera's en televisies aangekocht, zodat de activiteiten die gebeuren binnen de 'asbestzone' van buitenaf kunnen worden gevolgd door een daarvoor aangesteld bevoegd persoon, wat de veiligheid en het veiligheidsgevoel van de werknemers -terecht-vergroot;
- de personeelsleden van de verzoekende partij zijn verplicht een cursus E.H.B.O. te volgen; ondertussen hebben reeds 4 personeelsleden met positief gevolg een dergelijke cursus beëindigd;
- de verzoekende partij heeft geïnvesteerd in rollend materiaal zodat de werknemers zich op een comfortabele manier kunnen verplaatsen;
- de verzoekende partij heeft haar machinepark aanzienlijk uitgebreid met machines die enkel gebruikt kunnen worden voor grote asbestafbraak- en verwijderingswerken en die uniek zijn in België :
  - door de aankoop van 'stofzuigers op aanhangwagen' met een capaciteit van 2600 m<sup>3</sup> waarvan de kostprijs 2.000.000 BEF bedraagt per machine;
  - door de aankoop van 'gewone' stofzuigers met een capaciteit van 1500 m<sup>3</sup> waarvan de kostprijs 700.000 BEF bedraagt per machine;
  - door de aankoop van een mobiele verwerkingsinstallatie voor asbest in een gesloten container voor een prijs van 2.000.000 BEF;
  - door de aankoop van een stroomgenerator (50 KVA) met fiat motor 4 cilinder diesel ter waarde van 318.000 BEF;
  - door de aankoop van een hobelglijgoyle 30 merk brekeropstoel ter waarde van 665.500 BEF;
  - door de aankoop van een afzetlint en een voorfilter ter waarde van 35.565 BEF;
- de verzoekende partij is overgegaan van een C.V. naar een N.V. teneinde over een vennootschapsrechtelijke en financiële structuur te kunnen beschikken die is aangepast aan een sterk evoluerende en groeiende supergespecialiseerde onderneming.

De verzoekende partij is ten gevolge van de bestreden beslissingen van de ene dag op de andere getransformeerd van een alomgekende florisserende

supergespecialiseerde onderneming naar een onderneming die ten dode is opgeschreven.

Indien de verzoekende partij zich onderworpen ziet aan het verbod zoals opgelegd door de erkenning in de klasse 2 worden alle inspanningen die zijn geleverd op zich waardeloos wat uiteraard ook zeer zware financiële repercussies teweegbrengt.

Het zal daarbij onmogelijk zijn het huidig aantal werklieden in dienst te houden. Het is evident dat een vermindering van 20.000.000 BEF per week en 160.000.000 BEF gelijktijdig naar 5.000.000 BEF per aanneming en 20.000.000 gelijktijdig een derwijze drastische beperking van de financiële mogelijkheden betekent dat een faillissement met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de consequentie zal zijn.

Dit geldt vooralsnog des te meer omwille van de -ooit geprezen- superspecialisatie van de verzoekende partij in de sector van de asbestverwijdering en -afbraak. Zoals reeds werd gesteld is deze activiteit ook de enige activiteit van de verzoekende partij. Het verbod betekent vanuit die invalshoek het einde voor de verzoekende partij, die niet kan terugvallen op enige andere activiteit (lees inkomstenbron).

Overbodig te stellen natuurlijk dat een 'groei' naar een aantal werklieden dat een erkenning in klasse 4 toelaat onmogelijk wordt, terwijl de ganse opvatting en structurering van de verzoekende partij is gericht op activiteiten voor de klasse 4. Men kan aan de hand van werken van maximum 5.000.000 BEF onmogelijk een personeelsbestand opbouwen bestaande uit 35 werklieden. Reeds de facto is dit onmogelijk aangezien de markt onvoldoende werken aanbiedt in die orde.

Uit het voorgaande blijkt ten overvloede dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een onmiddellijk ernstig en onmogelijk te herstellen nadeel zal berokkenen aan de verzoekende partij.

De schorsing van de tenuitvoerlegging kan de verwerende partij er toe brengen op korte termijn ofwel opnieuw volgens het 'oude' stelsel een erkenning te verlenen zonder omzet- en personeelsvoorwaarden, hetzij, in het licht van wat de Raad zal oordelen omtrent het erkenningsvoorwaardenbesluit, een nieuw regelmatig koninklijk besluit uit te werken en te laten uitvaardigen. Een nietigverklaring kan dit doel niet tijdig realiseren en het nadeel dus niet voorkomen";

2.3. Overwegende dat uit deze beschrijving van het nadeel voortvloeit dat dit niet zou kunnen worden geweerd door een schorsing die het ministerieel besluit zou betreffen, in zoverre het aan de verzoekende partij

een vergunning in klasse 2 toekent; dat immers ten gevolge van een dergelijke schorsing de verzoekende partij over geen enkele uitvoerbare vergunning meer zou beschikken en haar activiteiten helemaal zou dienen te staken; dat in zoverre de vordering aldus zou moeten worden begrepen, zij dient te worden verworpen;

2.4. Overwegende, wat betreft de vordering tot schorsing van de impliciete beslissing om aan de verzoekende partij de door haar gevraagde erkenning in klasse 4 te weigeren, dat evenmin aan de tweede, door het voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde is voldaan; dat immers het nadeel dat de verzoekende partij aanvoert, mocht het al ernstig en moeilijk te herstellen zijn, wezenlijk niet voortvloeit uit de bestreden weigering maar uit het aangehaalde koninklijk besluit van 4 mei 1999 met toepassing waarvan de verzoekende partij bij gebrek aan het daarin voorgeschreven aantal werknemers , geen erkenning in klasse 4 kan verkrijgen;

2.5. Overwegende dat bijgevolg aan de tweede door het voormelde artikel 17 gestelde voorwaarde niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare  
terechtzitting, op elf juli 2000, door :

de H. D. VERBIEST,  
Mevr. S. DOMS,

kamervoorzitter,  
griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**S. DOMS.**

**D. VERBIEST.**